

เกี่ยวก้อย

บทที่ 12

กลดไม่ช่างพูด ฉันก็เหมือนกัน ยิ่งเรื่องครอบครัว เรายังไม่
อยากพูดถึง ฉันเล่าเพียงว่าพ่อตายตั้งแต่ฉันยังเดินเตาะเตาะ ส่วน
แม่ตายเพราะอุบัติเหตุตอนฉันอายุสิบปี หลังจากนั้น ยาและป้าทั้งสอง
ก็ดูแลฉันต่อมา ยาเพิ่งตายจากไป เหลือแต่ป้าหลวยกับป้าหลยและ
สามี ที่ชอบมองฉันด้วยสายตาประหลาดประกายตาวาววาม และบางที
ก็มาเคาะประตูห้องในยามที่ป้าไม่อยู่

“พวกป้าๆ ไม่มีลูก ก็เลยไม่รู้วิธีดูแลเด็ก แล้วต้อยตึงก็มาอยู่ด้วย
ตอนที่โตแล้ว” ฉันตอบข้อข้องใจ ที่ว่าทำไมป้าถึงกระด้างกับฉันนัก

ส่วนกลดก็เล่าเรื่องของตัวเองคร่าวๆ เหมือนพยายามที่จะพูด
ถึงมันให้น้อยที่สุด บอกว่าต้องทำงานทุกอย่างเพื่อแลกกับที่อยู่และ
อาหาร สีหน้าเขาขมขื่นเมื่อเล่าถึงเรื่องราวในวัยเยาว์

“พ่อแม่พี่ตายนานแล้ว พี่ตัวคนเดียว..... ตั้งแต่เป็นเด็กก็ต้อง
อาศัยอยู่กับคนแปลกหน้ามาตลอด... พวกเขาไม่ใช่คนดีหรอก... รู้ไหมว่า
พี่ต้องทำแม่แต่ขโมยของให้ตามที่ถูกลัก พ่อทนไม่ไหวก็หนี บางที
พวกมันก็ตามมาจับตัวกลับไป... ก็โดนตีโดนทรมานให้อดอาหารหลายวัน
แต่ว่าพอมมีโอกาสพี่ก็หนีอีก.....”

เรื่องของเขาทำให้ฉันรู้สึกหนักอึ้ง เห็นใจ สงสาร

เพราะว่ากลดกำลังมองหาที่พัก พี่นินาสัจเสนอให้เขาพิจารณา
บ้านร้างที่ริมน้ำ ที่แรกมดแดงไม่พอใจ แต่เพราะพี่นินาไม่สบายใจ
ที่มดแดงชอบไปที่นั่นซึ่งเปลี่ยวร้าง น่ากลัวว่าจะเกิดอันตราย ทั้งยัง
กลัวเพื่อนซี้ยาของมดแดงจะมายึดเป็นที่พักอาศัยจึงต้องการตัดปัญหาแต่
เนิ่นๆ

พี่น้องเถียงกัน แล้วมดแดงก็เป็นฝ่ายยอมแพ้

กลดบอกว่าสนใจอยากเห็นบ้าน ฉันจึงพาไปดู เขาจับประตู
ที่หลุดห้อยคาอยู่ให้เข้าที่ สีหน้าที่ขมขื่นเป็นนิจทำให้อ่านความในใจได้ยาก

“ไม่ไหวใช่ไหมคะ มันเก่าทรุดโทรมเกินไปใช่ไหม”

“พี่ไม่ได้หวังว่าจะพบอะไรที่ดีไปกว่านี้อะไรแล้ว” เขาเดินตรวจดู
เป็นครู่ก็สรุปว่า

“ซ่อมสักหน่อย ก็คงพออยู่ได้”

ฉันนั่งรอพลางรับลมชมสายน้ำ ห้อยขาลงจากพื้นเรือนที่ผนังไม้
บางส่วนผุพังหลุดโหว่ ครั้นกลดตามมานั่งข้างๆ ฉันก็เล่าไปเรื่อย

“เวลาไม่รู้จักไปไหน ต้อยตึงกับมดแดงก็มาที่นั่นกันคะ”

“บ้านอยู่ในที่เปลี่ยวอย่างนี้ ไม่กลัวจะมาจ๊ะเอ๋แบกไม่ได้รับเชิญ
บ้างหรือ”

“ไม่กลัวคะ มดแดงบอกว่าอยู่บ้านของเราแล้วไม่ต้องกลัวใคร”

“มดแดงไม่กลัวใครอยู่แล้วละ”

“เราว่ายน้ำเล่นกันจนเหนื่อย แล้วก็เก็บผลไม้กิน พออิ่มก็หลับ
สักตื่นถึงกลับบ้าน มดแดงชอบฝันถึงแม่ นอนครางฮือๆ บางทีต้อยตึง
ก็กลัว นึกว่าผีแม่มดแดงมาจริงๆ”

“ไม่ใช่ผีหรอก จิตใต้สำนึกของมดแดงนั่นแหละ เขาทำตัวเหมือน
แข็งกระด้างแต่ที่จริงก็อ่อนไหวเหมือนกัน”

“ต้อยตึงรู้ว่ามดแดงคิดถึงแม่มาก ทั้งๆ ที่พูดเสมอว่าเกลียดแม่”

“พี่ก็เคยรู้สึกเกลียดแม่” เขาหลุดคำพูดที่ทำให้ฉันแปลกใจ

“ทำไมล่ะคะ”

“เพราะว่า...” สีหน้าเขาเจ็บปวดขมขื่น เขาสั่นหน้าแทนคำตอบ
มากมายที่สุมทับอยู่ข้างใน แต่ว่าเรียงร้อยออกมาเป็นคำพูดไม่ได้

“แล้วแม่ของพี่ตายยังงัย”

“..... พี่ไม่รู้.....”

“ทำไมพี่ถึงไม่รู้ล่ะคะ”

“..... ตอนนั้นพี่ยังเป็นเด็กเกินไป.....”

“พี่จำอะไรไม่ได้เลยหรือคะ”

เขาสั่นหน้าประกายตาหม่นมัว เขาคงไม่อยากพูดถึงการตาย
ของแม่และเรื่องร้ายๆ ที่ผ่านไปแล้ว สีหน้าท่าทางของเขาทำให้ฉันรู้สึก
ปวดร้าวไปด้วย

หลังจากนั้นฉันจึงไม่ถามถึงเรื่องครอบครัวของเขาอีก

ฉันได้รับโทรศัพท์ เรียกให้ไปที่บ้านหลังใหญ่เอี่ยมหรูเพื่อฝึกซ้อม
ว่ายน้ำ ฉันคิดถึงบั้งก็... เป็นห่วงเธอ และตั้งใจจะเอาโทรศัพท์พกพา
ไปคืน จึงขี่รถจักรยานไปหา

บั้งก็ไม่ยอม “แหม ทำไม่ต้องเอามาคืนนะ น้า... เก็บไว้ก่อน
เผื่อว่ามีอะไรจะได้ติดต่อกัน ก็หมู่นี้เราไม่ค่อยได้เจอกันเลยนะ ต้อยตึง”

สีหน้าเธอสดใสจนฉันอดถามไม่ได้

“เธอมีความสุขที่อยู่หรือ”

เธอยิ้มจนตาหยี “เธอเคยเห็นฉันไม่มีความสุขหรือเปล่า”

“แล้ว...เอ่อ...เธอยังคบหากับพี่สินมนัสน้อยไหม”

“คบชี่ แหม...” เธอร้อง เสียงเธอใส โบกหน้าเปล่งปลั่งยิ้มละไม
“เออ... หมู่นี้ไม่รู้ว่ามีทำไม พี่สินหันมาไอ้ฉันจังเลย นี่ก็โทรศัพท์มาคุย
ด้วยวันละตั้งหลายครั้ง”

“แล้วถมทองล่ะ”

“แปลกเหมือนกัน หลังๆ นี่ถมทองปลีกเนื้อปลีกตัว คำบอก
แม่คำคาตโทษเรื่องผลการเรียน ก็เลยขยันซะใหญ่ เลิกเรียนปุ๊บกลับบ้าน
ปั๊บ ชวนไปไหนด้วยก็ไม่ยอมไป” บุ้งก็พูดใสๆ

ฉันเดาว่าถมทองทำตัวไม่ถูกจึงหลบหน้าบุ้งก็

“แล้ว เอ่อ... พี่สินเค้าจริงจังแค่ไหน แบบว่า... เค้าเคยถึงเนื้อถึงตัว
บุ้งก็หรือเปล่า”

“แหม ต้องตั้งถามอะไรอย่างนั้น”

“ฉันอยากรู้จริงๆ นะ”

เธอหน้าแดงผลักฉันอย่างขวยเขิน “เรื่องแบบนี้มีใครเขาบอกกัน
บ้าง” ปรกาศตาเธอสดใสทำให้ฉันรู้สึกหนักใจ

ฉันจะบอกเธอดีไหม เธอจะเสียใจหรือเปล่า

“บุ้งก็ ฉันขออะไรอย่างหนึ่งได้ไหม....”

“ขออะไรเธอ”

“บุ้งก็อย่าไว้ใจพี่สินมันส์ จนยอมให้เขาทำอะไรนะ แบบว่า...

ดูกันไปนานๆ ก่อน ค่อยรับเขาเป็นแฟนได้ไหม”

“เอ๋... ทำไม่ล่ะ”

ฉันอึ้งอึ้งลังเล ฉันไม่ได้พูดเรื่องที่มีผู้ชายคนนั้นฉวยโอกาสเล็กๆ
น้อยๆ กับฉันในเวลาที่เราคุยกัน และไม่ได้พูดถึงสายตาของเขาที่ฉัน
เห็นมันมักจะวนเวียนอยู่ที่ร่างกายส่วนใดส่วนหนึ่งที่ดูโดดเด่นขึ้นมาของ
พวกสาวๆ ซึ่งผ่านเข้ามาใกล้ๆ แต่ก็ตัดสินใจบอกเรื่องที่เราเห็นถมทอง
และสินมันส์ จูงกันออกจากโรงภาพยนตร์ในเวลาค่ำคืน

บุ้งก็หัวเราะ “อ้อ เรื่องนั้นพี่สินบอกฉันแล้วละ”

“หือ เขาเล่าให้เธอฟังด้วยหรือ”

“เล่าสิ ก็วันนั้นเขาจะไปดูหนังกับเพื่อนๆ แล้วบังเอิญเจอถมทอง
ไปเดินหาซื้อของพอดี ก็เลยชวนไปดูหนังด้วยไงล่ะ แหม เรื่องนี้
ไม่เห็นแปลกเลยนะต้องตั้ง”

“แต่ว่าเขาไปกันแค่สองคนเท่านั้นเองนะ เขาจูงมือกัน...โอบกอด
กันยังกับคู่รักเลยละ”

“อะไรกัน จะเป็นไปได้ยังไง ต้องตั้งเห็นใกล้แค่ไหนตาฝ้าหรือ
เปล่า เวลาหนังเลิก คนเยอะเยอะ เธอดูออกหรือว่าใครไปกันสองคน
หรือว่าไปเป็นกลุ่ม”

“ก็ฉันมองอยู่ตั้งนาน พอเขาสองคนหันมาเห็นก็รีบแยกจากกัน
ทันทีเลย”

บุ้งก็นิ่งมองฉันด้วยสีหน้าที่บอกให้รู้ว่าไม่เชื่อ เหมือนคะเนว่า
ฉันแต่งเรื่องขึ้นมาเล่าทำไม

“ต้องตั้งไม่ชอบถมทองซะใหม่” ฉันอึ้ง รู้สึกเจ็บปวดกับท่าทีและ
คำถาม “แล้วเธอก็ไม่ชอบพี่สินด้วย เธอไม่เคยชอบพี่สินเลยจริงไหม”

น้ำเสียงเธอต่อว่าต่อขานปกป้องอีกฝ่าย ทำให้ฉันนึกเสียใจที่ลงทุน
เป็นคนช่างฟ้อง จริงซี้ ระหว่างฉันกับถมทอง เธอคงจัดฉันไว้ในลำดับ
หลัง ยิ่งกับสินมันส์ ฉันยังไม่ควรแตะต้อง

เสียงฉันกระดังอย่างที่ไม่เคยทำกับบุ้งก็มาก่อน

“ใช่ ฉันไม่ชอบสองคนนั้น แต่นั่นไม่ใช่เหตุผลที่ฉันบอกเรื่องนี้
กับเธอ ฉันแค่อยากให้เธอเผื่อใจไว้บ้างจะได้ไม่ต้องเสียใจทีหลังเท่านั้นเอง”

“เธอต้องรู้จักไว้ใจคน มองคนในแง่ดีบ้างสิ”

“บุ้งก็ เธอก็เหมือนคนอื่นๆ” เสียงฉันสั้น ฉันจึงปรุ้งแต่งปิดบัง
ความอ่อนแอไว้ด้วยความกระด้าง “เธอไม่เข้าใจฉัน”

บุ้งก็หน้าแดง ตาแดงเสียงสั้นเหมือนจะร้องไห้

“ก็ฉันไม่รู้ว่าจะเข้าใจเธอยังไง เธอเป็นใครมาจากไหน พวกเรา
ดีกับเธออยากให้เธอได้เรียนหนังสือ แต่เธอก็ต่อต้านทุกอย่าง เธอไม่ยอม
ลงสระฝึกซ้อม ไม่ยอมเป็นมิตรกับพี่สินทั้งๆ ที่คุณพ่อของเธอเป็นคนที่จะ
ช่วยให้เธอได้เข้าเรียน และเขาก็ใจดีกับเธอ อยากช่วยเธอมากด้วย”

กฤดาการ คงสนใจอยู่แล้ว พอได้ยินเสียงถกเถียงกันก็เดิน
มาดู โบกหน้าขมขม ของคนที่เคยหยอกเย้าเอาใจที่ทั้งฉันดี๊ๆ ทำให้
ฉันยิ่งสะเทือนใจหัวไหน ฉันยิ่งพลุ่งพล่านหันไปตัดพ้อต่อว่าบุ้งก็

“เธอก็เหมือนกันนั่นแหละ เวลาที่ต้องเลือก เธอต้องเห็นคนอื่น
ดีกว่าฉันอยู่แล้ว”

“คนอื่นที่ไหนกัน ฉันไม่มีคนอื่น ทุกคนเป็นเพื่อนของฉันทั้งนั้น
นะต้องตั้ง”

“มีอะไรกันหรือ บุ้งก็อย่าไว้วางใจ ค่อยๆ พูดกันดีๆ ก็ได้”

กฤดาการ ดิ่งขมขมๆ

บุ้งก็ขยับเข้าไปหาพี่ชาย “ต้องตั้งคำบอกว่าเป็นพี่สินกับถมทอง
ดวงกันเหมือนคู่รักออกจากโรงหนังค่ะ พี่บุง”

“จริงหรือ”

กฤดาการทำหน้าที่ขมขมหันมาถาม เขาก็คงเป็นอีกคนที่คาดเดาว่า

ฉันปั่นแต่งเรื่องราวขึ้นมา จริงซี.. คนไม่มีหัวนอนปลายเท้าอย่างฉันจะทำอะไรอื่นนอกจากเรื่องร้ายๆ ฉันโกรธตัวเองที่เอาเรื่องนี้มาบอกบ๊องก็

“ไม่รู้ซี คงไม่จริงมั้ง”

ฉันพาลดื้อๆ หันหนี เดินตุ้มๆ ไปจุงจรจก्यानออกจากประตูรั้วบ้าน รู้สึกโกรธและสะเทือนใจจนน้ำตาปรึ่ม ใครจะมาเชื่อเรา พวกเขาคิดว่าเราเป็นคนโกหกแล้วยังปั่นเรื่องยูแห่ย์

ฉันบอกตัวเองเป็นครั้งที่ไม่รู้จะทำไรว่าจะไม่กลับมาเกี่ยวข้องกับคนบ้านนี้อีก.....

แล้วมดแดงก็กลับมา เธอเสียเงินบำรุงบ่อนไฟไปมาก ทำให้หงุดหงิดอารมณ์เสีย

“ฉันขอยืมเงินคนบางคน ก็เลยต้องไปทำงานใช้หนี้ให้เขา”

“งานอะไรหรือ”

เธอยกไหล่ สีหน้ากร้าวแต่ก็แฝงความวิตกกังวลทำให้ฉันเป็นห่วง

“งานผิดกฎหมายไซ้ใหม่”

“ก็แค่เอาของไปส่งนิดเดียวเท่านั้นเอง”

“ยาเสพติดหรือ !”

“จะอะไรเสียอีกล่ะ”

“มดแดง ! เธอไม่กลัวบาปหรือ”

“บาปอะไร ! ฉันไม่ใช่คนขายไม่ใช่คนเสพ ฉันแค่เอาของไปส่งเพื่อล้างหนี้ก็แค่นั้น ! ใครจะเสพจะขายมันหาเรื่องใส่ตัวเอง ฉันไม่ใช่คนซุกจุกสักหน่อย” เธอแก้ตัวดี๊ดี

“แล้วถ้าถูกตำรวจจับล่ะ”

“ฉันไม่โง่ให้ตำรวจจับหรอก”

เธอออกอาการหงุดหงิด ฉันมองอย่างอ่อนใจ คิดว่าหากมดแดงถลำตัวลึกลงไปเรื่อยๆ ไม่ช้าไม่นานฉันอาจพลอยเดือดร้อนไปด้วย เป็นครั้งแรกที่ฉันคิดจะปลื้กหนีตีจากมดแดง

ฉันบอกกับกลด เขาแนะนำว่า

“ทีหลังเวลามดแดงมาชวนไปไหนก็อย่าไปซี”

“แต่ว่ามดแดงเป็นเพื่อนคนเดียวของต้อยตั้งนะคะ”

“แล้วบ๊องก็ล่ะ บ๊องก็ดีกับต้อยตั้งไม่ใช่หรือ ต้อยตั้งคบกับคนดีๆ ไว้ดีกว่า”

ถึงตอนนี้ฉันก็เลยเล่าทุกๆ เรื่อง เกี่ยวกับคนบ้านนั้น แล้วยังเรื่องกฤตการ ซึ่งเคยทำให้ฉันหัวไหนหว และคุณไข่มุก

“อ้าว นี่ต้อยตั้งเคยออกหักมาก่อนแล้วหรือ” เขาหัวเราะเหมือนขบขัน แต่ก็ไม่บอกให้ฉันไปหาบ๊องก็อีกเลย

มดแดงรับฉันไปบ้าน พอกลดมา เขาก็ทักทายนุดคุ้ยกันอย่างสนิทสนม ฟินิสากรู้แล้วว่ามีความสัมพันธ์องงามขึ้นระหว่างฉันและกลด จึงไม่แปลกใจ แต่มดแดงไม่ได้คาดคิดมาก่อน เธอไม่พอใจหน้านีวคิ้วขมวดจุดแขนฉันเดินหนี แล้วต่อว่าฉันเฉียว

“นี่ฉันไปไม่กี่วัน เธอเป็นไปได้ถึงขนาดนี้เทียวหรือ ต้อยตั้งเธอไปสนิทสนมกับเจ้ากลดตั้งแต่เมื่อไหร่”

“ก็พี่กลดเขาไปซื้อของที่ร้าน พอเห็นฉันกำลังยกของก็ช่วยเขาดีกับฉันมาก”

“เฮอะ ไอ้คนพวกนี้มันก็ดีกับสาวๆ ทุกคน ระวังเถอะ มันจะหลอกเธอไปขาย ถ้าเธอหลงเชื่อมัน อีกหน่อยมันก็เกาะเธอกินเหมือนเจ้าแมงดาเถกิงเกาะฟินิสานั่นแหละ”

“แต่ว่าพี่กลด เคยช่วยฉันจากไอ้พวกผู้ร้ายที่จะจุดฉันขึ้นรถด้วยนะ พวกมันมีกันตั้งหลายคนแล้วก็มีมิดด้วย แต่พี่กลดไม่กลัวเลย”

“ไอ้พวกผู้ร้ายมันก็ร้ายด้วยกันแล้วก็ชอบเรื่องชกต้อย ตีรันฟันแทงอยู่แล้ว คนดีๆ ทีไหนจะเจนนจัดเรื่องต้อยตี เธอต้องรู้จักคิดชะบ้างซี”

“แหม... ทำไมเรอมองคนอื่นในแง่ร้ายเสมออะ มดแดง”

ฉันเสียว้อย

“เพราะฉันไม่เชื่อใครง่ายๆ ถึงอยู่รอดมาจนเดี๋ยวนี้งี้ล่ะ จำไม่ได้หรือต้อยตั้ง ว่าเธอเพิ่งเจ็บหยกๆ เพราะเจ้ากระบุง อย่าโง่ซ้ำซากซี”

คำพูดแรงๆ ทำทางเกรี้ยวๆ ทำให้ฉันขุ่นใจแต่ก็ไม่ตอบโต้ อดทนฟังมดแดงพูดอะไรอีกหลายอย่าง สรุปรว่าไม่ให้ฉันยุ่งเกี่ยวกับกลด

แต่ ความรู้สึกที่ฉันมีต่อกลด ไม่อาจหยุดชะงักเพราะมดแดง.....

ฉันมองผู้ชาย “ไม่มีหัวนอนปลายเท้า” “เจ้าคนไม่มีอนาคต” ตามคำจำกัดความของคนอื่นๆ ด้วยความรู้สึกชื่นชมและผูกพัน ความเหงาและผิดหวังหยกๆ กับความรู้สึกถูกชะตากระมัง ที่ทำให้จิตใจของฉันไหลตามกลดง่าย ๆ ฉันเปลอแสดงมันออกมา และคนอื่นๆ ก็อ่านออกแม้แต่กลดเองก็เข้าใจและดูเหมือนจะพอใจอยู่มาก

ต่อมา... เขาจับมือฉันนานขึ้น สัมผัสของเขาลงน้ำหนักจริงจังบอกความรู้สึกที่เปี่ยมด้วยไมตรี

ฉันแน่ใจว่าเขาอมรับฉันเป็นคนรัก.....